

Točna analiza Nakon Tuđmana...

mediji

Nakon Tuđmana hrvatskom su politikom upravljale inozemne obavještajne službe

13.09.10 09:16, Starost: 5 dana, Autor/ica: Icom, Amac

Mesić i Sanader

Zagreb, 13. rujna 2010. (Icom, Amac) - Kakvo je bilo proteklo desetljeće za Hrvatsku? Kakvo je bilo u odnosu na prethodnih deset godina u kojem je i pet godina Domovinskog rata? Jesmo li bili gospodari vlastite sudbine ili nam je ovu određivao netko drugi? Ako su proteklih deset godina bile loše, tko je za to kriv; mi sami ili netko iz pozadine?

Sva ova pitanja izgledaju suvišna jer se prošlost ne može izmijeniti. Međutim, znamo li o toj prošlosti sve što o njoj treba znati kako bismo izbjegli ponavljanje onoga što treba izbjegavati? Kad je godine 2000. Ivo Sanader izabran na položaj predsjednika HDZ-a bio je to događaj koji svojim posljedicama dobro nadmašuje sve što se dogodilo nakon 1990. Čime bi se mogla poduprijeti ova tvrdnja?

Prisjećajući se proteklih deset godina, dva se lika nameću kao bitni čimbenici svega što se u Hrvatskoj dogodilo kroz to vrijeme. Bez svake sumnje, to su bivši predsjednik države i bivši šef HDZ-a i sedam godina predsjednik Vlade. U javnosti je percepcija prvoga krajnje divergentna; ima onih koji Mesića drže hrvatskim spasiteljem, koji nas je približio Europi dok ga drugi, jednako brojni ili čak i mnogo brojniji ali medijski proskribirani drže najvećom hrvatskom izdajicom.

Drugi element ovog dvojca, bivši premijer, veliki hrvatski 'europeizator', tajni službenik europske pučke stranke koja ga je još krajem devedesetih pripremala za mogući visoki politički položaj djelovao je posve suprotno prvome, bivšem komunističkom aparatčiku krajnje problematične prošlosti i tajnom službeniku svih i svega što mu je moglo donijeti ostanak pri vrhu politike. Primitivizam i apsolutni manjak bilo kakvog, čak i simboličnog intelekta u Mesića imao je svoj kontrapunkt u Sanaderovoj prošlosti kazališnog intendant, austrijskog 'herr Doktora' s dvije godine postdiplomskog studija. Manjak svega što mu je ikad nedostajalo, Sanader je nadoknađivao beskrajnom arogancijom i fantastičnom okrutnošću u sasijecanju svake klice višeglasja u stranci.

Iza Sanadera njegov 'državotvorni' HDZ ostao je skup bezidejnih birokrata svih odreda upletenih u najrazličitije djelatnosti s ruba ili onkraj zakona.

Ima li nekog tko se pitao kako je moguće da su deset godina Hrvatskom vladala dva političara koji su na svakodnevnoj razini potpuno dotukli hrvatski nacionalni ponos i optimizam, pretvorivši pobjede u sramotu (Mesić) dok je zahvaljujući Sanaderovoj vlasti država u svakom mogućem smislu nasukana na hridine financijske i ekonomske krize i to još gore nego bilo kada u vremenima Jugoslavije. Je li doista slučajno da je prvi dio dvojca naporno radio da Hrvatsku kakva je stvorena u devedesetima uništi idejno i emotivno dok je drugi uložio sve napore da je uništi materijalno? Je li se ovakvo uništavanje države doista dogodilo slučajno, zahvaljujući dvojici političara koje je 'donijela voda' ili je ta politička splav imala i svojeg kormilara?

O tome kako je Mesić postao predsjednik države pisali smo već više puta u prošlosti no kako generacije čitalaca odlaze u prošlost, podsjetiti ćemo ove koji to još nisu čuli, kako je Mesić došao na položaj. Detalji Sanaderova uspona do HDZ-ova prijestolja prema svemu što znamo samo su djelomično objašnjeni i to kroz pobjedu nad strujom Ivića Pašalića. Međutim, cijela predstava koja je na čelo države dovela Mesića a na čelo HDZ-a Sanadera zapravo je imala istog (sve u istoj 'osobi') redatelj, scenarista i kostimografa.

Kako je na primjer moguće da su obojica, Mesić i Sanader, vodili posve jednaku politiku prema nedavnoj hrvatskoj prošlosti, prema Hrvatima u BiH, prema hrvatskim iseljenicima, prema Srbiji i "opraštanju"? Uz ponešto površinskih (jedan na misi; drugi nipošto na misi) no istovremeno i bez bilo kakvih bitnih razlika? Kako jedan ideolog 'antifašizma' i nacionalno posve nezainteresirani (Mesić) može imati posve jednaku politiku prema svemu spomenutome kao i nekakav političar-ognjištar iz dalmatinskog zaleđa? Kako se to od svih mogućih varijanti politika glede svega spomenutog u oba slučaja dogodilo da i Mesić i Sanader zapravo rade posve isto?

Odgovor na ovo pitanje leži u jednoj jednostavnoj činjenici: obojicu je na vlast doveo jedan te isti redatelj. Hrvatsku je budućnost trebalo svesti unutar okvira u kojima će je biti moguće nadzirati odnosno njome upravljati.

Demokratska predstava na prijelazu stoljeća

Nakon odlaska Franje Tuđmana Hrvatska se našla u prijelomnom stanju. Uobičajeni svjetski manipulatori nisu smjeli propustiti priliku jer nastavljanje Tuđmanovog oslobođenja Hrvatske u međunarodnim okvirima u "balkanske" odnose unosi crtu neizvjesnosti ili čak prijeti poteškoćama u "kontroliranju" događaja. Ne zaboravimo, prethodnica tj priprema okolnosti za sve o čemu je ovdje riječ u to je vrijeme bila u mandatu Soroseva "Otvorenog društva" i brojnih drugih 'ne-vladinih' udrženja. Građanska a ne nacionalna država, pojedinac a ne zajednica, atomizacija umjesto zajedništva bili su početni čimbenici s kojima se pripremao teren u javnosti za sve što je trebalo uslijediti. Kako je dakle "veliki Meštar" osigurao dolazak osobe na čelo HDZ-a koja velikim igračima i globalnim interesima ne će praviti probleme u budućnosti?

Nakon smrti predsjednika Tuđmana, pitanje njegova nasljednika bilo je mnogo važnije međunarodnim političkim interesima nego što im je bilo važno unutrašnje-političko pitanje. HDZ je bio ono što se zvalo 'ognjištarskom strankom' te se moglo pretpostavljati da promjena na vrhu ne će dovesti do okretanja stranačke politike naglavačke. Globalnim interesima se od pojave nekog sličnog Tuđmanu tj nekoga tko je bio spreman voditi politiku hrvatskih interesa (a ne njemačkih, britanskih, europskih), okretao želudac. Objasnjava li ovo zašto se stranačka politika 'okrenula naglavačke'?

Po smrti predsjednika Tuđmana sve moguće strane službe otpočele su operacije kojima je cilj bio dovesti na bitna mjesta ljude sklone 'suradnji'. Na čelu svih njih bile su SAD i Velika Britanija. Ovaj dvojac ili ako ih obično zovu 'dva brata' ozbiljno su prionuli poslu ...

U to vrijeme američki veleposlanik u Hrvatskoj bio je William Montgomery. Sjedinjenim Američkim Državama zadaća izabiranja među hrvatskim političarima, u potrazi za najboljim kandidatom tj onim koji im ne će praviti poteškoće prevelikom samostalnošću, nije bio osobit problem. Montgomery je početkom 2000 imao susrete s osam ljudi iz samog vrha HDZ-a (Valentić, Granić, Hebrang, Sanader te još četvoricom) i postavio im sasvim jasna pitanja:

Jeste li spremni udaljiti se od hrvatske dijaspore?

Jeste li spremni napustiti Hrvate u Bosni?

Jeste li spremni koalirati sa strankom hrvatskih Srba?

Na ova pitanja gotovo svi su ispitanici odgovarali niječno. Nikica Valentić je, sjeća se jedan suvremenik, rekao veleposlaniku Montgomeryju 'da mu ne pada na pamet visjeti naglavačke sa svjetiljke na Jelačićevom trgu' što je ovaj doživio kao dobru šalu. Od svih 'anketiranih' političara samo se jedan jedini složio sa svim pitanjima-sugestijama. Ostalo je povijest.

Nakon ovoga, potpora američke politike i službi Ivi Sanaderu do samih stranačkih izbora postala je neupitna i svakodnevna. Poplava SMS poruka pred same izbore je prema riječima upućenih također koordinirana američkim sredstvima komunikacija. U predvečerje izbora Sanader je s Božom Biškupićem bio u posjetu tzv ne-vladinoj organizaciji International Republican Institute (za kojeg čak i na Wikipediji piše da ga financira američka vlada!) kada je dobio konačni 'briefing' glede neposredne budućnosti. U mandatu ove institucije je 'interpretacija slobode u svijetu' a što se pod time misli možda najbolje govore hrvatska stvarnost u kojoj ovaj isti Biškupić, ali sada s položaja ministra, novcem hrvatskih poreznih obveznika tiska velikosrpsku promidžbu.

Saldo

Kad se dođe do ovakvih informacija postaje jasno gotovo sve što se u Hrvatskoj dogodilo u proteklom desetljeću. Cjelokupna politika HDZ-a tj. Ive Sanadera svodi se na klijentelizam najvišeg ranga: radi što se od tebe očekuje i dobit ćeš sve što želiš. Što se od njega očekivalo Sanader je odlično pokazao. Uključivanje Srba u hrvatsku politiku bez obzira na što je tko od njih radio 1990-1995 i najnovije; stvaranje vijeća srpskih općina u Slavoniji, sve je to izravna posljedica Sanaderova dogovora s Montgomeryjem i američke potpore bez obzira na sve.

To onda objašnjava i Sanaderovu beskrajnu nadutost i sigurnost jer je znao da dok Washington bude zadovoljan, sva njegova taština imat će prostora za bujanje. Na kraju, nemajući mjere zaglavio je ne snalazeći se više u tome kojeg služi cara. Je li u pitanju Hypo banka i ogroman tajni račun na koji su naišle obavještajne službe Njemačke (za kojeg se pokazalo da je Sanaderov) u istragama puteva novca kojim se financiraju teroristi ili je pak Njemačkoj dojadilo raditi s čovjekom koji se nije mogao odlučiti sjedi li mu gazda u Berlinu ili u Washingtonu tek poznato je: Sanader je nestao po nalogu Angele Merkel.

Nema dakle dvojbe u jednome: svi tajanstveni obrati HDZ-ove politike posljedica su Sanaderova častohleplja i apsolutnog nedostatka bilo kakvih moralnih vrijednosti koji su došli do izražaja kroz provođenje stranih interesa. Sanader je zapravo bio američki čovjek poput srednjeameričkih generala, guatemalskih pukovnika i slične faune koja je i danas neizbježni dio američke vanjske politike i diplomacije. Hrvati u BiH i Hrvati u svijetu svi su oni pali kao žrtve američkih interesa na Balkanu. Sjećamo li se svi večeri nakon izbora kad se 2003 HDZ varaćao na vlast i kad smo naivno

očekivali kako postoji barem mala mogućnost za savez između HDZ-a i HSP-a? Kakve li neopisive naivnosti...

Oni koji misle kako je cijelo prvo desetljeće XXI stoljeća prošlo u ozračju posve nehrvatske politike koju je provodila vlada, i više su nego u pravu. Manjak vjerodostojnosti i potpuni manjak logike u provođenju politika, čiji su okvir navedena Montgomeryjeva pitanja, nadoknađivao se viškom prijeteće drskosti Ive Sanadera.

I još kratka obavijest o Stipi Mesiću: Šest mjeseci pred predsjedničke izbore u Zagrebu se usidрила američka ne vladina organizacija National Endowment for Democracy. Šest mjeseci radilo se na manipulaciji izborima i to na sličan način kao i u slučaju izbora predsjednika HDZ-a. Jedina razlika bila je u pitanju koje se postavljalo mogućim 'američkim' kandidatima a koje je glasilo:

"Jeste li se spremni javno odreći politike Franje Tuđmana"?

U ovom je obliku postavljeno Mati Graniću koji je odgovorio niječno. Nakon Vesne Pusić s kojom je NED počeo akciju (no koja se pokazala previše odbojna velikoj većini javnosti) do Mate Granića koji nije bio voljan 'suradivati' NED je konačno, mjesec dana pred same izbore, počeo akciju u korist Stjepana Mesića. Sve nakon toga je povijest.